

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

23 stycznia 2023 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Kosicka

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie 23 stycznia 2023 r. w Warszawie

odwołania P. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W.

o umorzenie należności z tytułu składek

z 11 lutego 2020 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że umarza P. S. należności z tytułu składek:

- na ubezpieczenie społeczne za okres 01/2005 – 08/2005, 10/2006-02/2009 w łącznej kwocie 47 042,52 zł,
- na ubezpieczenie zdrowotne za okres 05/2005-07/2006, 10/2006-02/2009 w łącznej kwocie 15 321,25 zł,
- na Fundusz Pracy za okres 01/2005-08/2006, 10/2006-02/2009 w łącznej kwocie 3536,41 zł.

Sygn. akt VII U 1328/20

UZASADNIENIE

P. S. 24 lutego 2022 r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z 11 lutego 2020 r., nr (...) w przedmiocie odmowy umorzenia należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne i na Fundusz Pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podniósł, że w piśmie z 7 lutego 2020 r., które otrzymał 19 lutego 2020 r. został pouczone, że ma prawo do czynnego uczestnictwa w toczącym się postępowaniu wyjaśniającym, a przed wydaniem decyzji do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów materiałów i zgłoszenia żądań. W piśmie nie wskazano, jaki termin obowiązuje odwołującego, natomiast 11 lutego 2020 r. została wydana decyzja. Ubezpieczony podniósł, że powyższe pismo i decyzja mają charakter pozorny. Zdaniem odwołującego, decyzja została wydana z naruszeniem prawa. W piśmie z 7 lutego 2020 r. zachodziła konieczność wskazania terminu, w jakim mógłby się on wypowiedzieć co do zebranych dowodów i zgłoszenia żądań, dopiero po tych czynnościach mogła zostać wydana decyzja (odwołanie, k.3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Uzasadniając swe stanowisko organ rentowy wskazał, że decyzją z 11 lutego 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. po rozpoznaniu wniosku P. S. o umorzenie z 11 grudnia 2014 r., odmówił umorzenia należności z

tytułu składek na ubezpieczenia społeczne w łącznej kwocie 47 042,52 zł, na ubezpieczenie zdrowotne w łącznej kwocie 15 321,25 zł oraz na Fundusz Pracy w łącznej kwocie 3536,41 zł za okresy 01/2005-08/2006 oraz 10/2006-02/2009. Organ rentowy podniósł, że decyzją z 10 sierpnia 2015 r. określił warunki umorzenia należności, tj. nieposiadanie na dzień wydania decyzji niepodlegających umorzeniu składek za okres od 1 stycznia 1999 r. Powyższa decyzja jest prawomocna, ponieważ nie została zaskarżona. Ubezpieczony posiadał należności niepodlegające umorzeniu. Należności te podlegały spłacie na podstawie umowy ratalnej z 20 kwietnia 2016 r., jednak nie zostały uregulowane. Nie został zatem spełniony warunek określony w decyzji z 10 sierpnia 2015 r. (odpowiedź na odwołanie, k.5 a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. S. prowadził działalność gospodarczą, którą zawiesił w 2007 r. i zakończył jej prowadzenie w 2009 r. Kontrahenci odwołującego nie wywiązywali się ze zobowiązań wobec niego, jego stan zdrowia pogorszył się i nie miał on środków na opłacenie należności na rzecz organu rentowego, w wyniku czego na jego koncie, prowadzonym przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, powstało zadłużenie. Następnie, w celu spłaty zadłużenia zawarł on z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych umowę ratalną. Odwołujący jest po zawale i dwóch udarach. Ostry zawał serca ściany przednio-bocznej przeszedł w 2006 r. Nie starał się o rentę. Pomagają mu synowie. Obecnie mieszka w mieszkaniu żony. Nie posiada majątku. Żona jest na rencie od lat 90-tych. Między małżonkami istnieje rozdzielność majątkową. P. S. i A. S. są małżeństwem od 1988 r. Byli w separacji około 5 lat. Żona ubezpieczonego wystąpiła o alimenty na rzecz dzieci. Ubezpieczony alimentów nie płacił - płacił je fundusz alimentacyjny. Ubezpieczony ma zaległości alimentacyjne na rzecz funduszu. Komornik Sądowy M. P. prowadzi przeciwko ubezpieczonemu postępowanie egzekucyjne, z uwagi na zadłużenie z tytułu zaległości alimentacyjnych, które ubezpieczony spłaca. Obecnie ubezpieczony pracuje u syna M. S. na stanowisku pracownika budowlanego na ¼ etatu. Nie rejestrował się w urzędzie pracy. Leczył się w Klinice (...) w Szpitalu (...) w 2006 r. W następnych latach kilkakrotnie przebywał w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym. Oświadczył, że z uwagi na sytuację majątkową i zdrowotną byłby w stanie miesięcznie spłacać kwoty do 150 zł (zaświadczenie o zatrudnieniu k. 57, pismo ubezpieczonego k. 54 a.s., pismo od komornika z 1 marca 2022 r. k. 77 a.s., dokumentacja medyczna ubezpieczonego k. 97-135 a.s., zeznania P. S. k. 70 a.s. i A. S. k. 109 a.s.).

11 grudnia 2014 r. P. S. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o umorzenie nieopłaconych należności na ubezpieczenie emerytalne, rentowe i wypadkowe na podstawie przepisów ustawy z 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność, nieopłaconych należności za cały okres objęty ustawą (wniosek o umorzenie z 11 grudnia 2014 r. - nienumerowane karty a.r.).

Po rozpoznaniu wskazanego wniosku organ rentowy wydał 10 sierpnia 2015 r. decyzję nr (...), w której określił, że według stanu na 11 grudnia 2014 r. (dzień złożenia wniosku o umorzenie) umorzeniu będą podlegały należności z tytułu składek:

a) na ubezpieczenia społeczne - za okres 01/2005-08/2006; 10/2006-02/2009, w łącznej kwocie 47 042,52 zł, w tym z tytułu:

składek – 24 454,52 zł,

odsetek – 22 588,00 zł,

b) na ubezpieczenie zdrowotne za okres 05/2005-07/2006; 10/2006-02/2009 w łącznej kwocie 15 321,25 zł, w tym z tytułu:

składek – 8122,25 zł,

odsetek – 1684,00 zł,

c) na Fundusz Pracy za okres 01/2005-08/2006; 10/2006-02/2009 w łącznej kwocie 3 536,41 zł, w tym z tytułu:

składek – 1852,41 zł,

odsetek – 1684,00 zł,

Zgodnie z pkt II wydanej decyzji warunkiem umorzenia należności była spłata należności niepodlegających umorzeniu w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji wraz z odsetkami naliczonymi do dnia wpłaty włącznie zgodnie z zasadami określonymi w ustawie z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz wydanym na jej podstawie rozporządzeniu Rady Ministrów z 18 kwietnia 2008 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczania składek, do których poboru jest zobowiązany Zakład Ubezpieczeń Społecznych (decyzja ZUS z 10 sierpnia 2015 r. - nienumerowane karty a.r.).

12 sierpnia 2015 r. powyższa decyzja ZUS została doręczona P. S.. Decyzja ta nie została zaskarżona (bezsporne).

20 kwietnia 2016 r. pomiędzy Zakładem Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. a P. S. została zawarta umowa nr (...) o rozłożeniu na raty należności z tytułu składek na podstawie art. 29 ust. 1 i 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Strony ustaliły harmonogram spłat wskazany w ust. 3 umowy począwszy od daty płatności pierwszej raty – 20 kwietnia 2016 r. do 22 marca 2021 r. – daty płatności ostatniej raty. Raty układu ratalnego od kwietnia 2016 r. do marca 2019 r. wynosiły około 100 złotych, następnie od marca 2019 r. do marca 2021 r. ich wysokość wzrastała powyżej 400 złotych (umowa z dnia 20 kwietnia 2016 r. – nienumerowane karty a.r.).

Odwołujący z uwagi na tak nierównomierne rozłożenie rat i związanych ze złym stanem zdrowia trudności z wywiązaniem się z płatnością rat w wyższej kwocie po marcu 2019 r. składał wnioski o rozłożenie dalszego zadłużenia na mniejsze i równomierne raty. Organ rentowy nie wyraził zgody na rozłożenie na raty należności z tytułu składek, wskazując, że działania podejmowane przez odwołującego nie miały na celu spłaty zadłużenia, a były jedynie działaniem na zwłokę, odłożeniem w czasie wdrożenia lub prowadzenie postępowania egzekucyjnego (wnioski ubezpieczonego, pismo ZUS z 30 stycznia 2020 r. – nienumerowane karty akt rentowych).

Pismem z 12 listopada 2019 r. organ rentowy poinformował odwołującego o rozwiązaniu umowy o rozłożeniu zadłużenia na raty z 20 kwietnia 2016 r. - od 14 września 2019 r., z uwagi na nieopłacenie należności z umowy ratalnej nr 40 i 41 (pismo ZUS z 12 listopada 2019 r. – nienumerowane karty akt rentowych).

W piśmie z 7 lutego 2020 r. organ rentowy poinformował ubezpieczonego, że w związku ze złożeniem przez niego 11 grudnia 2014 r. wniosku o umorzenie należności, ma on prawo do czynnego uczestnictwa w toczącym się postępowaniu wyjaśniającym, a przed wydaniem decyzji do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów, materiałów i zgłoszonych żądań (pismo organu rentowego z 7 lutego 2020 r. – nienumerowane karty akt rentowych).

Decyzją z 11 lutego 2020 r. nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił P. S. umorzenia należności z tytułu składek. W uzasadnieniu decyzji wskazał, że P. S. nie spłacił należności niepodlegających umorzeniu w terminie określonym w ustawie, które podlegały spłacie na podstawie umowy ratalnej z 20 kwietnia 2016 r. W związku z tym organ rentowy stwierdził, że ubezpieczony nie uregulował należności niepodlegających umorzeniu, o których mowa w art. 1 ust. 10 ustawy abolicyjnej, a więc warunek umorzenia należności określony w decyzji z 11 grudnia 2014 r. nie został spełniony (decyzja ZUS z 17 lutego 2020 r. - nienumerowane karty a.r.).

24 lutego 2020 r. P. S. złożył odwołanie od powyższej decyzji, inicjując niniejsze postępowanie (odwołanie, k.3 a.s.).

W toku postępowania sądowego odwołujący złożył do organu rentowego o rozłożenie na raty pozostałego zadłużenia i „przywrócenie umowy z 20 kwietnia 2016 r.” Organ rentowy zawarł z odwołującym się 22 lipca 2022 r. umowę o rozłożeniu na raty należności z tytułu składek, jednak za okres nieobjęty sporem w niniejszej sprawie. Umowa ta dotyczy bowiem zadłużenia od maja 2009 r. do listopada 2009 r. i od lipca 2009 r. do listopada 2009 r. W powyższej umowie raty określono w wysokości około 200 zł (wniosek ubezpieczonego z 9 maja 2022 r. k. 144 a.s., umowa z 22 lipca 2022 r. k. 155 a.s.)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach organu rentowego, których autentyczność oraz treść nie budziły wątpliwości sądu i nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić wiarygodności. Niezależnie od tego podkreślić należy, że stan faktyczny w sprawie w zasadzie nie był sporny. Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły również wiarygodne zeznania P. S. i A. S.. Okoliczność zadłużenia P. S. oraz okoliczność, że należności z tytułu składek nie zostały opłacone zgodnie z harmonogramem spłat, nie były przedmiotem sporu. P. S. nie kwestionował także wyliczeń organu rentowego i samego faktu nieopłacenia zgodnie z harmonogramem układu ratalnego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie P. S. było uzasadnione.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz. U. z 2012 r. poz. 1551), na wniosek osoby podlegającej w okresie od 1 stycznia 1999 r. do 28 lutego 2009 r. obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności w rozumieniu art. 8 ust. 6 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, która przed dniem 1 września 2012 r. zakończyła prowadzenie pozarolniczej działalności i nie prowadzi jej w dniu wydania decyzji, o której mowa w ust. 8 (pkt 1), oraz innej osoby niż wymieniona w pkt 1 - umarza się nieopłacone składki na te ubezpieczenia za okres od 1 stycznia 1999 r. do 28 lutego 2009 r. oraz należne od nich odsetki za zwłokę, opłaty prolongacyjne, koszty upomnienia, opłaty dodatkowe, a także koszty egzekucyjne naliczone przez dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego.

Na podstawie art. 1 ust. 8 ww. ustawy abolicyjnej Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzję określającą warunki umorzenia, w której ustala też kwoty należności, o których mowa w ust. 1 i 6, z wyłączeniem kosztów egzekucyjnych.

W myśl art. 1 ust. 10 ww. ustawy, warunkiem umorzenia należności, o których mowa w ust. 1, jest nieposiadanie na dzień wydania decyzji, o której mowa w ust. 13 pkt 1 ustawy, niepodlegających umorzeniu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz na Fundusz Emerytur Pomostowych, za okres od dnia 1 stycznia 1999 r., do opłacenia których zobowiązana jest osoba prowadząca pozarolniczą działalność lub płatnik składek, o którym mowa w ust. 2, oraz należnych od tych składek odsetek za zwłokę, opłat prolongacyjnych, kosztów upomnienia, opłat dodatkowych, a także kosztów egzekucyjnych naliczonych przez dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego.

Niepodlegające umorzeniu należności, o których mowa powyżej, podlegają spłacie w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji, o której mowa w ust. 8 (art. 1 ust. 11 ustawy). W przypadku, gdy w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji, o której mowa w ust. 8, niepodlegające umorzeniu należności, z wyłączeniem składek finansowanych przez ubezpieczonych niebędących płatnikami składek, zostaną rozłożone na raty albo zostanie odroczone termin ich płatności, warunek, o którym mowa w ust. 10, uważa się za spełniony po ich opłaceniu (art. 1 ust. 12 ustawy). W razie niespełnienia warunku, o którym mowa w ust. 10, z uwzględnieniem ust. 7, 11 i 12, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzję o odmowie umorzenia należności, o których mowa w ust. 1 i 6 (art. 1 ust. 13 pkt 2 ustawy).

W niniejszej sprawie odwołujący posiadający zadłużenie z tytułu nieopłaconych składek, złożył do organu rentowego wniosek o umorzenie tych należności. Zamierzał skorzystać z dobrodziejstwa ustawy abolicyjnej oraz z możliwości zawarcia umowy ratalnej. Jak wynika bezspornie z okoliczności sprawy, mimo że ubezpieczony 20 kwietnia 2016 r. zawarł z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych układ ratalny dotyczący spłaty należności z tytułu składek na podstawie art. 29 ust. 1 i 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, to nie opłacał ich w terminie po marcu 2019 r. Była to okoliczność bezsporna, bowiem ubezpieczony przyznał, że z uwagi na nierównomierne rozłożenie rat miał

on trudności w spłaceniu znacznie wyższej kwoty raty po marcu 2019 r. Z uwagi na powyższe, odwołując się do pogorszenia stanu zdrowia, odwołujący składał wnioski o rozłożenie dalszego zadłużenia na mniejsze i równomierne raty. Organ rentowy odmówił, z uwagi na nieopłacenie w terminie raty nr 40 i 41 i rozwiązał umowę ratalną z 20 kwietnia 2016 r., a następnie odmówił umorzenia należności z tytułu składek. Sąd zaznacza, że organ rentowy nie wziął wówczas pod uwagę sytuacji odwołującego, wywołanej złym stanem jego zdrowia, zaś możliwość udziału w postępowaniu toczącym się przed organem rentowym okazała się iluzoryczna, z uwagi na szybki przebieg dalszych czynności podjętych przez organ rentowy.

Sąd doszedł do wniosku, że odwołujący starał się dopełnić wszystkich obowiązków wskazanych w układzie ratalnym, tak by należności z tytułu nieopłaconych składek mogły zostać umorzone, m.in. wystąpił z odpowiednimi wnioskami o obniżenie rat. W ocenie sądu okoliczności, które zostały ujawnione w toku przewodu sądowego, polegające na przyczynach niespłacania rat układu ratalnego po marcu 2019 r. w wyższej wysokości, nie mogą zostać uznane za zawinione przez ubezpieczonego, ponieważ wynikały z pogorszenia się jego stanu zdrowia.

Zgodnie z art. 28 ust. 3a ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1009 z późn. zm.: dalej zwana: "u.s.u.s.") należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne ubezpieczonych będących równocześnie płatnikami składek na te ubezpieczenia mogą być w uzasadnionych przypadkach umarzone pomimo braku ich całkowitej nieściągalności. Przesłanki umorzenia należności w oparciu o przepis art. 28 ust. 3a u.s.u.s. określone zostały w § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z 31 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych zasad umarzania należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne (Dz. U. z 2003 r. Nr 141, poz. 1365, dalej: rozporządzenie MGPIPS). Zgodnie z powołanym przepisem, Zakład może umorzyć należności z tytułu składek, jeżeli zobowiązany wykaże, że ze względu na stan majątkowy i sytuację rodzinną nie jest w stanie opłacić tych należności, ponieważ pociągnęłoby to zbyt ciężkie skutki dla zobowiązanego i jego rodziny, w szczególności w przypadku:

- 1) gdy opłacenie należności z tytułu składek pozbawiłoby zobowiązanego i jego rodzinę możliwości zaspokojenia niezbędnych potrzeb życiowych;
- 2) poniesienia strat materialnych w wyniku klęski żywiołowej lub innego nadzwyczajnego zdarzenia powodujących, że opłacenie należności z tytułu składek mogłoby pozbawić zobowiązanego możliwości dalszego prowadzenia działalności;
- 3) przewlekłej choroby zobowiązanego lub konieczności sprawowania opieki nad przewlekle chorym członkiem rodziny, pozbawiającej zobowiązanego możliwości uzyskiwania dochodu umożliwiającej opłacenie należności.

Sąd miał na uwadze, że w umowie z 20 kwietnia 2016 r., wysokość rat została określona jako wzrastającą, na co strony wyraziły zgodę. Jednak w trakcie postępowania sądowego odwołujący wykazał, że doszło do drastycznej zmiany jego sytuacji majątkowej i zdrowotnej, co spowodowało, że nie był w stanie spłacić rat w wyższej wysokości. Ponadto wykazał, że zwracał się do ZUS o zmianę tej umowy i dalsze rozłożenie na raty i obniżenie ich wysokości z uwagi na jego sytuację finansową. Nie doszło do uwzględnienia jego wniosku, bowiem organ rentowy nie przychylił się do zmniejszenia pozostałych rat, których odwołujący nie był w stanie spłacać. Organ rentowy nie wziął też pod uwagę, że 39 rat odwołujący się spłacił w całości w terminie. Sąd zwrócił również uwagę na to, że odwołujący w czasie spłat tych należności dokonywał również spłat na w związku z zadłużeniem na rzecz Funduszu Alimentacyjnego. Odwołujący udowodnił, że nie był w stanie spłacać dalej tych należności, a także należności z tytułu zadłużenia alimentacyjnego. Odwołujący podlegał w tym czasie specjalistycznemu leczeniu. Na marginesie, należy podkreślić, że organ rentowy uwzględnił tę trudną sytuację odwołującego w nowej umowie ratalnej dotyczącej wprawdzie innego okresu niż okres sporny, a raty określono na 200 zł. Sąd uznał zatem, że okoliczności wskazujące na pogorszenie się sytuacji życiowej odwołującego podlegają uwzględnieniu, gdyż podjął on działania, by spłacić część zaległości. Odwołujący się skorzystał z dobrodziejstwa ustawy abolicyjnej oraz z możliwości zawarcia umowy ratalnej. Ponadto odwołujący podjął działania, by dotrzymać postanowień wcześniejszego układu ratalnego i wniósł o zmniejszenie wysokości rat w momencie, kiedy nie był w stanie ich spłacać z uwagi na jego sytuację finansową i zdrowotną. Niedopełnienie obowiązków z

umowy ratalnej nie wystąpiło zatem z winy ubezpieczonego, a było wynikiem obiektywnych okoliczności związanych z pogorszeniem się jego stanu zdrowia. Te okoliczności występowały zarówno w okresie, kiedy odwołujący zaprzestał spłacania rat z umowy ratalnej, jak również obecnie. Sytuacja, w jakiej znalazł się odwołujący nie jest zawiniona przez niego i uniemożliwia mu zarobkowanie, a co za tym idzie spłacanie należności. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie rozważył powyższych okoliczności, wydając decyzję o odmowie umorzenia należności z tytułu składek. Sąd zważył, że zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, jeżeli z ustalonych okoliczności wynika, że opłacenie należności z tytułu składek pociągnęłoby zbyt ciężkie skutki dla zobowiązanego i jego rodziny, w szczególności pozbawiłoby go i jego rodzinę możliwości zaspokojenia niezbędnych potrzeb życiowych, brak jest podstaw do wydania decyzji o odmowie umorzenia składek (por. wyrok NSA z 26.01.2010 r., II GSK 349/09). Zdaniem sądu, w okolicznościach rozpatrywanej sprawy, wystąpiły przesłanki do umorzenia należności, o których mowa w art. 28 ust. 3a u.s.u.s. oraz w § 3 ust. 1 pkt 1 i 3 rozporządzenia MGPIPS. Sąd ocenił, że sytuacja odwołującego jest na tyle szczególna i uzasadniona wyjątkowymi okolicznościami, że zasługiwała na wyjątkowe potraktowanie. Wobec powyższego sąd uznał, że sporne należności należało umorzyć z uwagi na wykazane przez odwołującego szczególne okoliczności.

W świetle ustalonego w sprawie stanu faktycznego oraz powyższych rozważań odwołanie okazało się uzasadnione, sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 11 lutego 2020 r., nr (...), o czym orzekł w sentencji wyroku.